

Dankuly Csaba

A LÁTHATATLAN ELLENSÉG

Álommelbeszélések és valós történetek

RÉGIDŐK

ROZÉ

Ő rozét rendelt, én kisüstit. Hogy fér
a kettő össze, hogy lehet borral és
pálinkával koccintani? Mielőtt
összeüthettük volna össze nem illő
poharainkat, a kérdés már *válaszfalként*
nehezedett közénk. Ő mégis a pohara
után nyúlt, és ahogy megfogta, egymásba
szaladt a tekintetünk. Az enyém a poharat
tartó keze felől siklott a csupasz karján
és nyakán az arca felé, ő egyenesen
a szemembe nézve várta már, hogy odaérjek.
Picit elengedte a merev poharat, mint aki
tiltott helyre nyúlt. Nézte a kezem, mikor
és mégis hogy nyúlok *én* a poharamért,
hogy fogom meg, van-e egy ilyen fogásnak
valamilyen jelentősége. Amint felemeltem,
és már-már koccinthatnánk, vadul hátradobta
a haját, s elkezdte magyarázni, hogy kell
valójában *egy ilyen* poharat *megfogni*,
tartani, szájhoz vinni, egyáltalán egy ilyen
pohárból egy ilyen bort inni, nem mindenki
tudja, mégis úgy tesz, nagyzol, amilyen kis
sznob. Előző találkozásunkkor én is rozét ittam.

PÓTHELY

Nem ült le velem a gyertyafényes asztalhoz, feltételeztem, nehogy még szerelmespárnak nézzenek minket. Hogyne, egy fiatal lány egy vén fasszal. Ez fájt. Inkább a vécé-közeli, mellmagasságban a falba épített keskeny asztallaphoz telepedett. Ott kényelmetlenkedtünk két inogó, erősen kiszuperáltak tűnő bárskéken. Ócska póthely későn érkezőknek. Az első sört szinte egy hajtásra leküldtem. Ő hűsítőt, teát vagy kávét iszogatótt. A második sörre nem kértem ki az engedélyét, nem kérdeztem, mehet-e még egy, van-e még kedve maradni. Mikor odaintettem a pincérlányt, aki a pont mellettem lévő raktárhelyiségből egyből elélem varázsolt a második jéghideg italt (ezért legalább érdemes volt ide ülni), láttam, hogy most neki fáj. Mi, hogy kérdés nélkül rendelek, mintha ő ott se lenne, vagy alkesznek néz? Viszont nem mulasztottam el érdeklődni, jöhet-e neki is még egy kör. Nem, köszi, még van, esetleg utána. Csak ekkor kérdeztem meg, okés-e számára ez a második sör. Okés. Nem tűnt túl meggyőzőnek. Kicsit megsajnáltam, de nem mertem megsimogatni, amúgy is, ahol megsimogattam volna, oda nem nyúlhattam. Félig széttárt combja felém fordítva, egy karnyújtásnyira se. Markoltam az üvegem, nyakaltam a söröm, mint valami elixírt, ami megfiatalíthatna, visszaadhatná a hajam és a bőröm színét, fényét, feszségét.

ELSŐ TALÁLKOZÁS

Egyszerre érkeztünk. Semmi azonosító jel, telefonmegcsengetés, csethívás, azonnal egymásra ismertünk. Semmi finomkodó bemutatkozó kézfogás. Szia, szia, több mint normális ölelés, csókok két oldalról. A dús haja, az illata, a nedves ajka nyoma az arcomon, a teste teltségéének érzete, ahogy a csípője, a combja, ha csak felületesen is, hozzám ér. Magas sarkú cipőjében nagyjából velem egy termetű. Feszés farmer, derékban beszabott kiskabát, vállán keresztbe vetett, a hasán nyugvó ízléses kis táska. Az arcán mosoly, a szemében mosoly, az egész tartása mosoly. Rám néz, próbálom állni a tekintetét. Merre? Akármerre. És egyszerre indultunk el ugyanabba az irányba. Úgy mentünk egymás mellett, mint két egymásra talált, és úgy talált köztünk a szó, mintha legalábbis időtlen idők óta egymással lennénk, egymáséi lennénk. Elhaladtunk a későbbi végzetes pad – ah, ja, „megcsalásom padja” – mellett, amin most másvalakik nyalakodtak zajosan, a *sötétben*. És amin most nem akadtam fenn.

GESZTUS

Tetszett a gesztusa, amikor a kocsmajtóban, már fedezékben, felém nyúlt, de nem ért hozzám, csak szinte indulatosan rám szólt, most már leveheted, mielőtt összecsukta volna az ernyőjét. Az utcán a kapucnim miatt nem tudtunk rendesen egymásra nézni, beszélgetni.

JELLEMZÉS

Magas homlok, de széles is, így kétoldalt
állandóan a haja rendezgetésével kell
rejtegetnie, takargatnia. Szeme vidámbarna,
kerek – hosszú, felívelő pillákkal. Orra
a kelleténél nyúltabb és nagyobb, lefelé hajló,
mégis kellemesen illeszkedik párnás arcába.
Ajka nem telt, inkább keskeny, már-már pengeéles,
főleg, amikor szigorúan (magamban: tancisan) figyel.
Mosolyra húzódó szája ezért néha vicsorgásszerű.
Apró, csinos fülkagylók, cimpájukban margaréta-fülszik.
Nyaka íves, finom, gödröcskés, éppúgy vonzza
az odabújjást, csókot, harapást, mint a fojtogatást.

VÉGIDŐK

RIADÓ

Öldököl a Nap, halálosan izzadok a totális
árnyéktalanságban. Alig járnak már ezen
a kopár tájon, legfeljebb egy-két botladozó
kutya- és önsétáltató. Speciális napernyők alatt.
Ülök a csupasz földön, ölemben nyitott
füzet, kezemben írószer, számban cigi,
esetleg épp az utolsó. Lám, ez itt egy
íróember. Vagy írnok. Mit tudni, valami
értelmetlen értelmiségi. A végidők
krónikása. Persze, kinek-minek jegyez le
még bármit is? (De még inkább: kém talán!
Egykutya.) A hülye, legalább egy könnyű
sapkát vagy kalapot se tett. Felsívít a sziréna.
A botorkálók nekilódulnak, mintha ott se
lettek volna, elnyeli őket a föld. Ernyők röpködnek,

ölebek szaladnak szerteszt. Nem ugrom talpra.
Lehet, hogy ez is csak próbariadó. Lehet,
hogy amikor megszólal az igazi, már senki
nem menekül. Lehet, hogy nem is lesz
már senki, aki menekülhessen.

RÓZSÁS HELYZET

*„Atyáitok mannát ettek a pusztában,
mégis meghaltak.”*

János evangéliuma

Műanyag hull az égből. Rózsaszínű.
Gyümölcsillata van. Egyesek, mások
példáját követve, edényekbe gyűjtögetik,
mohón falják, aztán kidőlnek. Senki nem
szedi fel őket. Figyelmeztetőtáblák szerte
a környéken: TOXIC. Azt lehetne hinni, az
emberek nem értik a szót, vagy nem tudják,
mire vonatkozik. Úgy képzelhetik, valami
egzotikus növény ez, amit a kedvező éghajlat
sodort erre valahonnan délről. De egyéb furcsa
jelenség is van: a halottak egy idő után
feltápáskodnak, megkeresik edényeiket,
és kezdik az egészszet előlről.